

FİNANSAL YÖNETİM-I

KISA ÖZET

FİN201U

1. Ünite – Finansal Yönetim ve Fonksiyonları

FİNANSAL YÖNETİM VE FİNANS YÖNETİCİSİ

Finans: Para, fon, kaynak ya da sermayeyi ifade eder.

Finansman: Gereksinim duyulan fonların sağlanması.

Finansal Yönetim: Sağlanan fonların en uygun alanlarda kullanımınıdır

Finansal yönetimle ilgili kararlar;

- Ne tür varlıklar alınacaktır? (Yatırım Kararları)
- Gerekli kaynaklar nereden sağlanacaktır? (Finansman Kararları)
- Faaliyet sonucu oluşan kârlar nasıl dağıtılacaktır? (Dividant Kararları) şeklinde üç grupta toplanabilir.

Finans Yöneticisi:

Finans Yöneticisi: İşletmelerde yatırım ve finansman kararlarından sorumlu olan kişi. Genellikle küçük işletmeler dışındaki işletmelerde finansal kararlardan tek bir kişi sorumlu olmayıp, sorumluluk diğer birimlere de dağılmaktadır. Yeni bir teknolojiye geçmeyi isteyen bir üretim müdürü, yeni bir reklam kampanyası ya da satış politikası uygulamayı düşünen pazarlama yöneticisi de finansal kararlarla yakından ilgilidir. Gerçekte para kullanımını gerektiren her karar finansal yönetim kararıdır. Dolayısıyla finansal yönetimle ilgili kararlar genellikle finans yöneticisinin de dâhil olduğu üst yönetim grubuyla birlikte alınmaktadır.

FİNANSAL YÖNETİM FONKSİYONLARI

Kısa ve Uzun Dönemli Ne Tür Yatırımlar Yapılmalı? (Yatırım Kararları):

İşletmelerin faaliyete başlayabilmeleri, varlıklarını sürdürebilmeleri, rekabet avantajlarını koruyabilmeleri ve büyüebilmeleri için çeşitli varlıklara ihtiyaçları vardır. Sahip olunacak varlıkların miktarı, çeşitliliği doğal olarak işletmenin niteliğine bağlı olarak değişecektir. Bir üretim işletmesiyle, sadece alım- satım faaliyetiyle uğraşacak bir işletmenin gereksinim duyacağı varlıklar aynı olmayacaktır. Yine banka, hastane, eğitim kurumları gibi hizmet sunan işletmelerle, otomotif ya da beyaz eşya üreten bir işletmenin gereksinim duyacağı varlıklar farklılık gösterecektir. Üretim işletmelerinin, ticari işletmelere göre daha fazla yatırımlara, özellikle sabit varlık yatırımlarına ihtiyacı vardır.

Sermaye bütçelemesi faaliyetleri sadece sabit varlıklarla ilgili harcamalar için değil, araştırma geliştirme harcamaları, reklam kampanyaları, kiralama, satınalma, diğer işletmelerle birleşme gibi işletmeye uzun dönemde fayda sağlayan yatırımlarla ilgili kararları da kapsar.

Fizibilite Çalışmaları: Uzun vadeli faydalar sağlayacak yatırım projelerinin ekonomik, teknik ve mali açıdan yapılabilirliğinin analiz edilmesi. İşletmelerde uzun süreli varlıklar yanında kısa süreli varlıklarla ilgili yatırım kararları da önemlidir. Kısa süreli varlıklar, çalışma sermayesi, işletme sermayesi veya **dönen varlıklar** olarak adlandırılır. Kısa süreli varlıkların temel özelliği, bir yıl içinde en az bir kez bir türden diğer türe dönüşmesidir. Örneğin peşin ödeme yapılarak hammadde alındığında nakit, hammadde stoklarına; hammaddeler kullanılarak yarı mamüle, yarı mamüller kullanılarak mamül stoklarına dönüşecektir. Satış politikasına bağlı olarak ürünlerin paraya dönüşümü değişecektir. Ürünlerin peşin satışlarıyla elde edilen para kasaya, vadeli satışlar yapıldığında alacaklara dönüşecektir. Dolayısıyla nakitten başlayan döngü tekrar nakde dönüşerek tamamlanmaktadır. Bu süreç üretimin niteliğine bağlı olarak kısa ya da uzun olabilecektir. Bu döngüye **faaliyet döngüsü**, nakitten tekrar nakite dönüşünceye kadar geçen süre de *nakde dönüşüm* süresi denir.

Vade: Kısa, orta ve uzun vade olarak ele alınmaktadır. En fazla bir yıla kadar olan vade kısa; 1- 3 yıla kadar olan vade orta; 3 yıldan daha uzun vade ise uzun vade olarak kabul edilmektedir.

Fon İhtiyacı Nereden, Nasıl ve Ne Zaman Karşılacaktır? (Finansman Kararları):

İşletmelerin diğer önemli karar alanı, yukarıda sözü edilen kısa ve uzun süreli varlıkların nasıl finanse edileceği ile ilgilidir. Finans yöneticilerinden, işletmenin fon ihtiyacını belirleyerek, ihtiyaç duyulan fonların nasıl karşılanacağı konusunda kararlar almaları beklenir. Yatırım kararlarında olduğu gibi finansman kararlarında da finansal amaç, işletme değerini maksimize edecek finansman bileşimini oluşturmaktır. Finans literatüründe işletmelerin sermaye yapısının belirlenmesiyle ilgili farklı görüşler vardır. Bunlar;

- Net gelir yaklaşımı,
- Net faaliyet geliri yaklaşımı,
- Geleneksel yaklaşım,
- Modigliani- Miller yaklaşımıdır.

Net geliri yaklaşımı; borcun ve öz kaynağın maliyeti farklı borçlanma düzeylerinde değişmez. Borç maliyeti özsermaye maliyetinden düşük olduğuna göre, sermaye yapısında ne kadar fazla borca yer verilirse ortalama sermaye maliyeti düşeceği için işletmenin değeri de o ölçüde artacaktır.

Net faaliyet geliri yaklaşımı; borcun maliyeti farklı borçlanma düzeylerinde aynıdır. Ancak borçlanma arttıkça özsermaye maliyeti arttığı için ortalama sermaye maliyeti tüm borç-özsermaye bileşiminde değişmez. Dolayısıyla işletmenin değeri sermaye yapısına göre değişmeyecektir.

Geleneksel yaklaşım; işletme belirli bir borç oranına kadar ortalama sermaye maliyetini düşürebilir. Bu noktadan sonra borç miktarı arttığında ortalama sermaye maliyeti yükselecektir. Ağırlıklı ortalama sermaye maliyetinin minimum olduğu nokta, optimal borç/özsermaye oranı, diğer bir ifade ile optimal sermaye yapısı olacaktır. Dolayısıyla işletmeler optimal noktaya kadar borçlanarak işletmenin değerini maksimize edebileceklerdir.

Modigliani- Miller yaklaşımı; Franco Modigliani ve Merton Miller tarafından yapılan çalışmalara bağlı olarak vergilerin, asimetric bilginin, işlem maliyeti, iflas maliyetlerinin olmadığı etkin bir piyasada işletmelerin değeri sermaye yapısından etkilenmez. İşletmenin değerini, ait olduğu sektörün riski ve işletmenin gelecekte yaratacağı nakit akışları belirler. İşletme değeri sermaye yapısından bağımsızdır; tartılı ortalama sermaye maliyeti farklı borç oranlarında değişmemektedir.

Finansal Varlıklar: Reel varlıkların yarattığı nakit akışları üzerinde alacak ya da ortaklık hakkı veren varlıklardır.

İşletmenin Kârı Nasıl Dağıtılacaktır? (Dividant Kararları)

Finansal yönetimin üçüncü önemli karar alanı dividant ya da kâr payı dağıtımıyla ilgilidir. Dividant kararları, faaliyetlerden sağlanan kârların ne kadarının işletmede bırakılacağı ne kadarının ortaklara dağıtılacağına yönelik kararlardır. Kâr payı dağıtım politikası, işletmenin fon ihtiyacı, ilave fonların maliyeti, likidite durumu, nakit akışlarının düzenliliği, diğer benzer firmaların kâr dağıtım politikaları, hissedarların beklentileri gibi çok sayıda faktörün dikkate alınmasıyla belirlenir. İşletmenin yasal statüsü de kâr dağıtım politikasının belirlenmesinde etkilidir. Ülkeler sermaye piyasalarını geliştirebilmek, küçük tasarruf sahiplerinin sermaye piyasasına olan ilgisini artırabilmek için kâr payı dağıtımıyla ilgili düzenlemeler yapmaktadırlar. Ülkemizde de kâr dağıtımında halka açık ve halka kapalı şirketlere yönelik farklı uygulamalar vardır. Kâr payı dağıtım politikasının işletme değerine etkisi konusunda **sinyal etkisinden** ve **davranışsal finansın** ilgili görüşünden de bahsedilebilir.

Sinyal Etkisi: Kâr paylarının gelecekteki durumu hakkında oluşan beklenti veya algı.

Davranışsal Finans: Kişilerin kararlarında tam olarak rasyonel olmayacakları varsayımına dayalı olarak oluşturulan teoridir.

İŞLETMELERİN AMAÇLARI

Finansal yönetimle ilgili kararların etkin bir biçimde verilebilmesi için işletme amaçlarının açık olarak belirlenmesi gerekmektedir. İşletme amacının belirlenmesi kararların alınmasında yol gösterici olacaktır.

İşletmelerce genellikle benimsenen başlıca amaçlar şu şekilde sayılabilir:

- Mal ve hizmet üreterek toplum refahını arttırmak,
- İşletmede istihdamı sürekli kılmak,
- İşletmenin sürekliliğini sağlamak,
- Üretimi ve satışları arttırmak,
- İşletmenin piyasa payını arttırmak,
- İşletmenin kazançlarında büyümeyi sürekli kılmak,
- İşletmenin maliyetlerini minimum yapmak,
- İşletmenin kârını maksimum yapmak,
- İşletmenin değerini maksimum yapmak

Kârı Maksimum Yapma Amacı (Kâr Maksimizasyonu):

Kâr Maksimizasyonu: İşletmelerin kararlarında kârı maksimum yapacak şekilde hareket etmeleri. Kâr maksimizasyonu amacının eksik yönleri şu şekilde belirtilebilir:

- Kâr maksimizasyonun nihai amaç olarak alınması, öncelikle hissedarların çı- kârlarına ters düşebilmektedir. Çünkü kâr maksimizasyonu, hisse sahiplerinin varlıklarının maksimum olması anlamına gelmez.
- Genel olarak kârın maksimize edilmesi amacı açık da değildir. Kâr denildiğinde, uzun dönemli kâr, kısa dönemli kâr, mutlak kâr ya da kârlılıktan mı bahsedildiği anlaşılmamaktadır. Mutlak olarak kârın maksimize edilmesi amaç olarak ele alınırsa, farklı büyüklükteki işletmelerin ya da aynı işletmenin farklı dönemlerindeki başarısını karşılaştırmak mümkün değildir.

Zaman Faktörü: Kâr maksimizasyonu statik bir özellik göstermekte olup, zaman boyutu taşımamaktadır. Diğer bir ifade ile bugünkü T1 ile bir yıl sonraki T1 aynı değerde kabul edilmektedir. Farklı zaman noktalarındaki paralar, paranın zaman değeri dikkate alınmaksızın karşılaştırılmaz. Bugün elde edilen belirli bir miktardaki parayla gelecekte elde edilecek aynı miktardaki paranın değeri birbirine eşit değildir.

Risk Faktörü: Farklı yatırım fırsatlarının riski, diğer bir ifade ile gelecekte beklenen nakit akışlarının gerçekleşme olasılığı farklı olacaktır. Kâr maksimizasyonu amacının diğer eksik yönü de riskin hesaba katılmamasıdır.

İşletme Değerini Maksimum Yapma Amacı:

İşletme değerini ya da hissedarların varlığını maksimize etme amacında, hem zaman, hem de risk faktörü dikkate alınmaktadır. Finansal kararlarda çeşitli seçeneklerden hangisinin işletmenin **değerini maksimize** edeceği araştırılmalıdır.

Değer Maksimizasyonu: İşletmelerin kararlarında işletme değerini ya da hisse senetlerinin değerini maksimize edecek şekilde hareket etmeleridir. İşletmelerin **piyasa değeri**, hisse senedi ihraç etmiş işletmeyse, hisse senetlerinin fiyatlarıyla ölçülür. Hisse senetlerinin piyasa değeri, menkul değerler piyasasında işlem gören senetlerin bu piyasada oluşan değeridir. Dolayısıyla hisse senetlerinin piyasa fiyatları, işletmenin performansını ölçen bir göstergedir.

Piyasa Değeri: İşletmenin piyasadaki arz ve talebe bağlı olarak belirlenen değeridir.

Amaçların Karşılaştırılması:

Kârın maksimize edilmesi amacına göre üstünlükleri şu şekilde özetlenebilir:

- Hissedarların varlıklarını ya da işletme değerini maksimize etme, bir işletmede kısa ya da uzun dönemdeki kârlılığın göz önüne alınmasında meydana gelen sorunları ortadan kaldırır.
- Hissedarların varlıklarını ya da işletme değerini maksimize etme, bazı eklemelerle, ömrü farklı alternatifleri karşılaştırmada da kullanılabilir.

DEĞER MAKSİMİZASYONU VE TEMSİL MALİYETİ

İşletmelerin başarısında en büyük rolü üst yönetimler oynar. Küçük işletmelerde yönetim genellikle ortaklardan oluşur. Ancak ortak sayısının artmasıyla yönetimin profesyonel yöneticilere devredilmesi kaçınılmaz olmaktadır. Günümüzde yüzlerce ortağı bulunan anonim şirketler düşünüldüğünde şirket yönetiminin profesyonel yöneticilere devredilmesi bir zorunluluk olmaktadır. Bu durumda hissedarlara ait olan karar verme yetkisinin yöneticilere devredilmesinde çıkar çatışması doğabilecektir. İşletmenin ortaklarca yönetilmesinde hissedarların varlığını maksimize etme amacı sorun yaratmamaktadır. Çünkü kararın olumlu ya da olumsuz sonuç vermesinden doğrudan kendileri etkilenecek, kendileri sorumlu olacaklardır.

Temsil Maliyeti: İşletmelerde sahiplik ile yönetimin birbirinden ayrılmasından doğan çıkar çatışması sorunundan kaynaklanan maliyet. Gelişmiş ekonomilerde temsilci maliyetini azaltan bir uygulama **kurumsal yatırımcıların** olmasıdır. Kurumsal yatırımcılar şirketlere önemli oranda yatırım yapan yatırım fonları, yatırım ortaklıkları, sigorta şirketleri gibi kurumlardır.

İŞLETMELERİN YASAL TÜRLERİ

Ticari işletmeler, insan istek ve ihtiyaçlarını sürekli olarak karşılamak üzere iktisadi mal veya hizmetler sunmak üzere kurulan kuruluşlardır. İşletmeler, tek bir girişimci tarafından kurulduğu gibi (şahıs işletmesi) iki veya daha fazla girişimcinin ortaklığıyla da (Şirket) kurulabilmektedir. İki veya daha fazla girişimcinin ortak iktisadi bir amaca erişmek için emek, para ve mallarını bir sözleşme ile birleştirerek meydana getirdiği ortaklığa şirket denir.

Bireysel İşletmeler (Ferdî Teşebbüsler): En basit işletme türüdür. Bireysel işletmeler tüzel kişiliği bulunmayan ve üçüncü kişilere karşı kişinin tüm varlığı ile sorumlu olduğu bir girişim türüdür. Bireysel işletmelerin kuruluşu için yazılı bir sözleşmeye gerek duyulmadığı gibi, belirli sermaye tabanı da aranmamaktadır. Bireysel işletmelerde kişiler, borçlarından dolayı sadece koyduğu sermaye ile değil, tüm mal varlığı ile sorumlu olduğundan kredi bulunması daha kolay olabilmektedir. Bununla birlikte alınan kredi geri ödenemezse, alacaklılar tüm kişisel varlık üzerinde hak sahibi olacaktır. Bu tür işletmelerde tüm kararlar tek bir kişi tarafından alındığından karar alması kolay; ancak hatalı karar alma olasılığı fazladır.

Ortaklıklar (Şirketler): Ortaklıklar şahıs ve sermaye ortaklıkları olarak iki grupta toplanabilir. Adi ortaklıklar, kolektif ortaklıklar, komandit ortaklıklar şahıs ortaklıklarıdır.

Adi Ortaklıklar (Adi Şirketler): Adi ortaklıklar, iki ya da daha fazla kişinin herhangi bir şekil şartına tâbi olmaksızın, yalnızca sözlü bir anlaşma ile geçici ya da sürekli olarak kurdukları ortaklık türüdür. Bu tür ortaklıkların en önemli avantajı düşük maliyetlerle ve kolayca kurulabilmesidir. Adi ortaklıkların dezavantajları bireysel işletmelerin dezavantajlarına benzer. Bireysel işletmeler gibi, ortakların da sınırsız sorumlulukları vardır. İşletmenin finansal krize girmesi durumunda her ortak kendi payı ile değil, işletmenin tüm borçlarından, sınırsız olarak sorumludur. Sınırsız sorumluluk, işletme yaşamında sınırlılık, ortaklık hakkının transferindeki güçlük ve büyük miktarlarda fon sağlamadaki zorluk, başlıca olumsuzluklar olarak sayılabilir.

Kollektif Ortaklıklar: Ülkemizde en yaygın olan bir ortaklık şeklidir. Tüzel kişiliği de olan bu ortaklık türünde ortaklar şirketin borçlarından dolayı tüm varlıklarıyla, zincirleme sorumludurlar. Alacaklılar ortaklığın borçlarından dolayı ortaklardan dilediğine karşı yasal yollara başvurabilirler. Kollektif ortaklık genellikle birbirini iyi tanıyan kişiler tarafından kurulduklarından bu tür ortaklıklara şahıs ortaklıkları denir

Adi Komandit Ortaklıklar: Bir şirkette ortaklardan bir kısmı aynen şahıs şirketlerinde olduğu gibi sınırsız ve zincirleme sorumluluk yüklenirken, bir kısmı yalnızca koydukları sermaye kadar sorumluluk yükleniyorsa bu durumda adi komandit şirket türü ortaya çıkmaktadır. Bu şirket türünde sorumluluğu sınırsız olan ortaklar şirketin yönetiminden sorumlu olduklarından kollektif şirkete benzer ve onun avantaj ve dezavantajlarına sahiptir. Ancak bu şirket türünde sınırlı sorumlu ortak sayısı artırılarak, kollektif ortaklığa göre daha kolay fon sağlanabilmektedir.

Sermayesi Paylara Bölünmüş Komandit Ortaklıklar:

Sermayesi paylara bölünmüş komandit ortaklık türü de yukarıda belirtilen ortakların sakıncalarını taşımaktadır. Sorumluluğun sınırlandırılması ortak bulmada kolaylık sağlaması dışında fazla bir yarar sağlayamamaktadır. Çünkü ortaklığın süresi gerçekte sınırsız sorumlu ortakların aralarındaki anlaşma durumuna bağlı kalmaktadır. TTK'da sermayesi paylara bölünmüş komandit şirket, "sermayesi paylara bölünen ve ortaklarından bir veya birkaçı şirket alacaklılarına karşı bir kollektif şirket ortağı, diğerleri bir anonim şirket pay sahibi gibi sorumlu olan şirkettir. Sermaye, paylara bölünmeksizin sermayesi sadece birden çok komanditerin sermayeye katılma oranlarını göstermek amacıyla kısımlara ayrılmış bulunuyorsa komandit şirket hükümleri uygulanır" denilmektedir.

Limited Şirketler:

Ortakların yalnızca koydukları sermayeyle sorumlu oldukları şirket türlerinden biri de limited şirketlerdir. Limited ortaklıkları sınırlı sorumluluğa ve daha fazla sermayeye ihtiyaç duyulan durumlarda önemli bir ortaklık türü olarak görülmektedir.

TTK'da limited şirket;

(1) Bir veya daha çok gerçek veya tüzel kişi tarafından bir ticaret ünvanı altında kurulur; esas sermayesi belirli olup, bu sermaye esas sermaye paylarının toplamından oluşur.

(2) Ortaklar, şirket borçlarından sorumlu olmayıp, sadece taahhüt ettikleri esas sermaye paylarını ödemekle ve şirket sözleşmesinde öngörülen ek ödeme ve yan edim yükümlülüklerini yerine getirmekle yükümlüdürler.

(3) Limited şirket, kanunen yasak olmayan her türlü ekonomik amaç ve konu için kurulabilir şekilde tanımlanmaktadır.

Anonim Şirketler:

Anonim şirketler, en kolay büyüme olanağına sahip ortaklık türüdür. Hem sermaye artırımını hem de borçlanma olanağı diğer şirketlere kıyasla kolaydır. Bu şirketlere ortak olmak ya da ortaklıktan ayrılmak, özellikle hisse senetleri borsada işlem gören şirketler için çok kolaydır. Dolayısıyla anonim şirketlerin ömrü, ortakların ya da yöneticilerin ömrüyle sınırlı değildir. Anonim şirketlerin ekonomik önemi bu özelliklerinden kaynaklanmaktadır. Şirketler açısından küçük sermaye paylarının bir araya gelmesiyle büyük sermayelerin sağlanması, yatırımcılar açısından da riskin küçük ve yalnızca yatırılan sermaye payı ile sınırlı olması bu şirket türünün seçiminde en büyük etken olmaktadır. Anonim ortaklıklar finansal yönetim açısından özellikle önemli olan ortaklık türüdür.

Halka Açık Anonim Ortaklık: Hisse senetleri halka arz edilmiş ve halka arz edilmiş sayılan anonim şirketlerdir.

FİNANSMANIN TARİHSEL GELİŞİMİ

Finansal yönetimin akademik disiplin olarak ortaya çıkması 20. yüzyılın başlarında olmasına karşılık, pozitif bir bilim dalına dönüşmesi 1950'lerden sonra olmuştur. 1930 öncesi finans yönetiminde, esas

olarak, çeşitli finansal piyasalar ve bu piyasalarda işlem gören menkul değerlerle ilgili betimleyici tartışmalar ağırlıktaydı. Dolayısıyla bu dönemde çalışmalar finanslama ya da bilançonun pasif tarafında yer alan borçlanmalar ve öz sermaye üzerinde yoğunlaşmıştır. 1929'da yaşanan büyük ekonomik kriz finansal yönetimi derinden etkilemiştir, Fiyatlarda düşmeler, kredilerde sıkıntılar tasfiye ve iflaslara neden olmuştur. Ayakta kalmayı başaran işletmeler ise Finansal reorganizasyonuna aitmişler ve likiditelerini artıracak öneme ağırlık vermişlerdir. 1940 ve 1950'li yıllarda finansal yönetimde nicel yöntemlere yer verilmiştir. İlk defa, finansal yönetimde, fonların kullanımı, diğer bir ifade ile bilançonun aktif tarafı yla da ilgilenilmiştir. 1950'lerden itibaren normatif yaklaşım yerini pozitif yaklaşıma bırakmıştır. Pozitif ya da modern yaklaşımda finansal kararların nasıl alınması gerektiği değil, nasıl alınmakta olduğu üzerinde yoğunlaşmıştır.

Modern finans teorisi, işletmelerin davranış biçimlerinin, piyasa değerini nasıl etkilediğinin analitik yöntemlerle araştırılmasına dayalıdır. 1960'lı yıllarda sabit varlıklarla, alacaklar, stoklar ve nakit gibi dönen varlıkların dağılımında optimizasyon ve istatistiksel tekniklerin kullanıldığı matematiksel modeller uygulanmaya başlanmıştır. 1970'li yıllarda bu eğilim daha da artmıştır. Bu yılların diğer önemli bir özelliği de işletme değerini ve hissedarların –ortaklarınservetini maksimum kılmada riskle düzeltilmiş modellerin geliştirilmiş olmasıdır. 1980'li yıllardaki gelişmeler, finansal kararlarda bilgisayarlı uygulamalara gittikçe artan önemin verilmesi yönündedir. Ayrıca bu yıllarda finans yöneticileri, sık sık yükselen faiz oranları karşısında varlıkların yönetiminde de daha atak davranmaktadırlar. Son yıllarda dünya ekonomisinde yaşanan büyük değişim ve gelişimler diğer alanlarda olduğu gibi finans alanını da önemli ölçüde etkilemiştir. Özellikle 1980'lerden sonra gelişmelerin hızı artmıştır.

FİNANSAL YÖNETİMDE TEMEL İLKELER

1. Risk-Getiri Dengesi Sağlanmalıdır
2. Para zaman değerine sahiptir
3. Kâr değil, nakit önemlidir
4. Nakit akışlarındaki artış dikkate alınmalıdır
5. Rekabetin yoğun olduğu piyasalarda kârlı projeler bulmak zordur
6. Sermaye piyasalarının yapısı önemlidir
7. Temsil maliyeti sorunu gözardı edilmemelidir
8. Finansal kararlarda vergilerin etkisi dikkate alınmalıdır
9. Tüm riskler eşit değildir
10. Etik davranış doğru şeyleri yapmak anlamındadır. Etik olmayan davranışları finansın her alanında görmek mümkündür

Bu Özetin tamamını,Çıkmış Sorularını,Deneme Sorularını adresinize gönderiyoruz!...

Tıklayınız

<https://www.kolaysinavlar.com/finansal-yonetim-i-fin201u?search=F%C4%B0N201U>